

SIMON GERVAIS

AZ
UTOLSÓ
VÉDELMEZŐ

„Akciódús, izgalmas kaland, ahol
szinte minden kanyarban történik
valami fordulat.” – *Kirkus Reviews*

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

SIMON GERVAIS

AZ
UTOLSÓ
VÉDELMEZŐ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Lisane-nek, Florence-nek és Gabrielnek.

A nap megvilágítja a nappalt.

A hold bevilágítja az éjszakát.

Ti pedig fényt hoztok az életembe.

ELSŐ RÉSZ
HAT ÉVVEL KORÁBBAN

ELSŐ FEJEZET

Bagrami légitámaszpont Afganisztán

MAXWELL WHITE DANDÁRTÁBORNOK odébb lökte az eldobható telefonját, és a kezébe temette az arcát. Ami kisebb fejfájásnak indult, abból mostanra pokoli migrén lett. Úgy érezte, mintha a feje búba diótörőbe szorult volna, és mindjárt széthasad. Hirtelen elfogta a hányinger, mire kiegyenesedett a székében, hátradőlt, és lehunyta a szemét. Addig ki sem nyitotta, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy a szoba már nem forog vele.

A mellette lévő vizespalackért nyúlt, és felhajtotta a tartalmának a felét, aztán újra az eldobható telefonra nézett. Bámulta pár másodpercig, és nehezen állt ellen a kísértésnek, hogy ne tapossa szét a surranójával.

Nagyot sóhajtva felkapta a telefont, és a képernyőre nézett. Az arca egyre jobban elsápadt, ahogy még egyszer, utoljára elolvasta az e-mail-vázlatot, amiről tudta, hogy véget vet a karrierjének. Soha az életben nem gondolta volna, hogy idáig jut, vagy hogy a törvény

rossz oldalán találja magát. Amit tenni készült, az ellenkezett mindennel, amit képviselt. Igaz, lehetett érvelni azzal, hogy nem mindig a szabályok szerint játszott, de korábban soha nem követett el olyasmit, ami árulással ért fel.

Árulás. A szó visszhangot vert benne. Libabőrös lett tőle. Mocskosnak érezte magát, méltatlannak a rangjához. Alig egy hete az a gondolat, hogy titkos katonai hírszerzési információkat szivárogtasson ki őt, kifejezetten termékeny oknyomozó újságírónak, fel sem merülhetett. Mindig is hazafinak tartotta magát, és szilárdan hitt a hadsereg parancsnoki láncában. Nem úgy ismerték, mint csípőből lövöldöző, a szabálykönyveket a célszerűség kedvéért félredobó, öntörvényű alakot.

Na de ez? Ez most más volt. Ha tudta volna, hogy a HÓDÍTÁS ilyen vérontáshoz vezet, soha nem ment volna bele, hogy részt vesz benne.

A történelemnek bőségesen lesz mondandója azokról, akik bűnrészesei voltak azoknak az atrocitásoknak. Már így is tovább hallgatott, mint kellett volna. De ha most feláll, talán a történelem jóindulatúbban bánik majd vele, mint leleplezővel, még akkor is, ha ezzel rövid távon tönkreteszi a karrierjét, és szétszakítja a legerősebb kötelekeket, amiket katonai pályafutása során létrehozott. Sokkal egyszerűbb lenne szimplán szemet hunyni és hallgatni, de amikor a hazájáról és az amerikai népről volt szó, amelynek a védelmére felesküdt, Maxwell White sosem választotta a könnyű utat.

És nem most fogja elkezdni.

Ahhoz túl nagy volt a tét. Az túlnőtt rajta és a karrierjén. Ha nem mond semmit, azzal feladja az Egyesült Államok és a népe erkölcsi fölényét.

Már éppen meg akarta nyomni a küldés gombot, amikor gondolatai a fiára, Claytonra terelődtek. Egész teste megdermedt, ahogy rátörtek a bizonytalanság újabb hullámai. Clayton az 57. mentő repülőszázad harci mentőtisztjeként éppen Irakban volt bevetésen. A tábornok egy percig sem kételkedett abban, hogy ezt a fia is megszenvedi. Napokon, talán órákon belül Clayton White századost kivonják az egységéből, és őrizetbe veszik. Természetesen elengedik, amint rájönnek, hogy nem tud semmit, de ez tönkreteszi fia ígéretes karrierjét.

Maxwell szívét összetörte az a tudat, hogy a tettei negatív hatással lesznek a családjára. A felesége, Carolyn, aki több mint harmincöt éven át hű maradt hozzá a szüntelen bevetések ellenére, nem érdekelte meg azt, ami következett. Azt kívánta, bár lenne más megoldás, olyan alternatíva, aminek révén névtelen maradhatna. De nem volt. Ahhoz, hogy komolyan vegyék, ki kellett lépnie az árnyékból. És nem tudott tovább várni. Esküt tett, és Maxwell White, ha más nem is, de becsületes ember volt. Ezt végig kellett csinálnia.

– Sajnálom, Clay – mondta hangosan, és a küldés gombra koppintott.

MÁSODIK FEJEZET

Fayetteville, Észak-Karolina

ALEXANDER HAMMOND ALTÁBORNAGY NEM VOLT ELÉG GYORS. Még mindig álomittasan, és vonakodva, hogy kiszakadjon hosszú álmából, amelyben Andorra fenséges hegyei között kerékpározott a feleségével és a lányával, nem tudta időben lehalkítani a telefonját, így az felébresztette a nejét. Heather nyugtalanul mocorgott mellette, és nyögés szakadt fel az ajkáról. Hammond felhajtotta a paplant, és a nyavalyás készülékért nyúlt. Fogadta a hívást, de addig nem szólt bele, amíg el nem hagyta a hálósobát, és be nem húzta maga után az ajtót.

– Hammond – szólalt meg.

– Beszélünk kell, Alex. Ez a vonal biztosítva van a maga oldalán? Hammond felismerte a hangot, és azonnal magához tért.

– Nincs. Mindjárt visszahívom – mondta, és bontotta a vonalat.

Lement a földszintre, és a dolgozószobája felé menet megállt a konyhában. Bekapcsolta a kávéfőzőt. Olyan érzése támadt, hogy nem fog egyhamar visszafeküdni, és szüksége lesz egy löket koffeinre.

Az irodájában felkapcsolta az asztali lámpát, és felvette a szemüvegét. Ezután a magánszéfjéhez ment, ami a lányáról készült bekeretezett festmény mögé volt rejtve. Beütötte a nyolcjegyű kódot a billentyűzeten. A széfben különböző címletű és pénznemű bankjegyek halmai mellett egy 9 mm-es pisztoly három tartalék tárral és egy titkosított telefon volt.

Hammond bekapcsolta a készüléket, és bepötyögte a számot, amit több mint hat hónapja nem tárcsázott.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan visszahívott – mondta a férfi üdvözlésképpen, és a hangjából kiérződött az enyhe brit akcentus.

– A vonal a részemről biztosítva. Mi a helyzet? – Hammond szíve a szokásosnál gyorsabban dobogott, mert tudta, hogy semmi jó nem származhat ebből az éjjeli telefonhívásból. Főleg akkor nem, ha ez az ember hívja.

– Attól tartok, igaza volt.

– Általában igazam van. De miről? – Hammond ide-oda járkált a vastag perzsaszőnyegen, aminek a megvásárlásához a felesége ragaszkodott egy évtizeddel korábban a kéthetes hajóútjuk során.

– Maxwell White-tal kapcsolatban – válaszolta a férfi. – Kiderült, hogy gond van vele.

Hammond megállt séta közben. A hideg végigfutott a gerincén. Az összes lehetséges probléma közül, amiről tudta, hogy felmerülhet, ez volt az, amiről azt kívánta, bárcsak soha ne kelljen foglalkoznia vele.

– Ezt nem mondhatja komolyan! Maxwell soha nem fordulna ellenünk. Különben is kizárt, hogy megtalálná a bizonyítékot. Ahhoz túl mélyen elástam.

– Maxwell hírszerző – vágott vissza a férfi. – Még hozzá jó hírszerző.

– Maga meg miről beszél? – Hammondot a szédülés környékezte.

– Tud a tisztogatásról. És arról, hogy hazudott neki a HÓDÍTÁS következményéről.

– A szentségit! – robbant ki Hammondból. – Ennek sosem lett volna szabad idáig fajulnia! – A tábornok hangosan kifújta a levegőt, és érezte, hogy hamarosan erősen megfájdul a feje. – Mekkora gond dal állunk szemben?

– Azzal a fajtával, amelyik azonnali figyelmet igényel.

Hammond nagyot nyelt, és addig szorította a telefont, amíg remegni kezdett a karja. Ha nem avatkozik be a barátja érdekében, Maxwell White még napfelkelte előtt halott lesz. Hammond nem tudta, hogy mit mondjon vagy tegyen. Ez nem fordult elő vele mindennap.

– Van más megközelítési módja...

– A döntés már megszületett – szakította félbe a férfit. A hangja határozott és rendíthetetlen volt. – Maxwell megpróbált elküldeni a HÓDÍTÁS-sal kapcsolatban egy kényes anyagot tartalmazó e-mailt öt oknyomozó újságírónak. Mindez igen terhelő magára nézve. És rám nézve is.

Hammond összeresztette. Úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

– Megpróbálta? – kérdezte. – Sikerült időben elcsípnünk?

– Nem hagyta el az eldobható telefonját. Mint mondtam, igaza volt, amikor azt javasolta, hogy tartsuk szemmel.

Az isten verje meg, Maxwell! – gondolta Hammond, és megrázta a fejét.

Felsőhajtott.

– Én vagyok az utolsó, aki erről hall?

– Igen. Ő a barátja, Alex – mondta a férfit. – Ezt mindannyian tudjuk. Biztosra kellett mennünk, hogy nem tud a terveiről.

– Tudom, hogy nem hívtott volna, ha nem lennének totálisan biztosak, hogy nem vagyok benne – felelte lemondóan. Úgy érezte, mintha a világ minden súlya az ő vállára nehezedne. Talán így is volt.

– Úgy éreztük, hogy tudatni kell magával. Természetesen udvariasságból – válaszolta a férfi.

– Természetesen – ismételte Hammond. Hallotta, hogy milyen érdes a hangja, mintha csak az imént gargarizált volna egy pohár szöggel.

– Krantz már úton van. Ő majd mindent elintéz. Nincs miért aggodnia. Csak tegye, amit mond!

Hammond utálta, ha parancsolgatnak neki, főleg, ha Krantz teszi. Éppen visszavágni készült, amikor a férfi így folytatta:

– És Alex, eszébe se jusson, hogy ne működjön együtt Krantzcal! Mert nem fogok habozni, hogy magát is elintézzem. Egy percig sem.

A hívás megszakadt, Hammond pedig rámeredt a telefonjára, miközben a mellében érzett nyomás erősödött.

Mi a francot gondoltál, Maxwell?

Hammond abban a pillanatban átkozta magát, amikor beleegyezett, hogy részt vesz a HÓDÍTÁS-ban. A megmentett amerikai életet azonban százakban lehetett mérni. De most, hogy egykori társa újra felbukkant, nem volt biztos abban, hogy megérte.

És miért nem hozzám fordultál először?

Megcsörrent a telefon. Hammond rábámult, és elgondolkodott, hogy felvegye-e. De nem volt visszaút. Bárhogyan dönt a következő percben, az egész hátralévő életére kihatással lesz. Leült az íróasztala mögé, attól tartva, hogy elkocsonyásodott lába nem tartja meg.

A hatodik csöngetésnél felvette.

– Kíváncsi voltam, hogy felveszi-e, tábornok úr. Örülök, hogy felvette.

Hammond azonnal felismerte a hangot. Mintha Abelard Krantz-
ból hiányzott volna az emberi hang alapfrekvenciája. A beszéde totá-
lisan nélkülözte annak megszokott dallamosságát.

– Közös barátunk mondta, hogy hívni fog.

Bizarrul hangzó kuncogás volt erre a válasz a vonal túlsó végén.

– Örülök, hogy maguk ketten még mindig barátok. Igazából ar-
ra volt kíváncsi, hogy hajlandó lenne-e feláldozni Maxwellt, hogy
mentse magát. Jó döntést hozott, tábornok úr.

Szemetek, gondolta Hammond.

– Mit akar tőlem? – kérdezte, és igyekezett mindent megtenni,
hogy a haragja ne érződjön ki a hangjából.

– A holnapi repülési tervét.

Hammond nyakán megfeszültek az izmok.

– Az kizárt – mondta, és a helikopter legénységére gondolt. –
Nem fog leszedni egy helikoptert, hogy elintézzé. Más megközelíté-
si módot kell találnia.

– Nincs rá idő, tábornok úr – felelte Krantz. – Adja ide Maxwell
repülési tervét! Mindketten tudjuk, hogy a közös barátunk kezében
van minden lap. Tényleg azt hiszi, hogy békén hagyja a maga drága
Heatherét és Veronicáját, ha elárulja őt?

A felesége és a lánya nevének az említésére Hammond érezte, hogy
a teste megfeszül. Már éppen el akarta küldeni Krantzot a franc-
ba, amikor a tekintete megakadt az íróasztal sarkára tett bekeretezett
családi fényképen. A szíve kihagyott egy ütemet.

– Kis türelmet! – kérte, és bekapcsolta a védett laptopját.

Bár a számítógépnek saját kezelőfelülete volt, az információmeg-
osztó hálózatba való belépését rögzítette volna. Ezt nem engedhet-
te meg magának. De mindössze egy pillanatba telt, amíg csatlakoz-
ni tudott a speciális kommunikációs adapterhez, amit a barátjától

kapott a nemzetbiztonságiaknál. Miután csatlakoztatta, az adapter lefuttatta az öndiagnosztikai protokollt, és elindította azokat a szoftveres rutinokat, amiknek a célja a jelenlétének az elrejtése volt. Néhány billentyűleütéssel később már meg is jelentek Maxwell repülési tervének részletei a képernyőn.

Behunyta a szemét, és visszanyelte a torkába toluló epét.

Miután biztosra vehette, hogy nem fog hányni, Hammond megadta Krantznak a Maxwell White megöléséhez szükséges információkat.

HARMADIK FEJEZET

Észak-Irak

CLAYTON WHITE SZÁZADOS MEGRAGADTA A HEVEDERÉT, amikor a HH-60G Pave Hawk kutató-mentő helikopter egyenesen felfelé röppent, majd meredeken jobbra dőlt, miközben a pilóta mindent megtett, hogy elkerülje az alulról érkező újabb géppuskatűz-sorozatot.

– A francba! – kiáltotta a légierő egyik törzsőrmestere, a White-tal szemben ülő két mentőernyős egyike. – Utálom, amikor ezt csinálják.

White sem rajongott azért, ha lövöldöznek rá. De ez a melóval járt. White és nyolc mentőernyősből – más néven mernyősből – álló csapata, amelyet két Pave Hawk és a legénységük támogatott, volt az egyetlen mentőalakulat, amely Észak-Irak és Szíria közel négy-százezer négyzetkilométerét felölelő harcterén működött. És aznap White csapata jelentette a legnagyobb reményt arra, hogy a tengerészgyalogság két pilótája életben marad, amikor súlyos harci károkat szenvedett SuperCobra harci helikopterükkel kényszerleszállásra kényszerültek az Iszlám Állam, vagyis az ISIS által ellenőrzött

területen. A legközelebbi tengerészgyalogos TRAP (a légi járművek és légénységük taktikai visszaszerzésével foglalkozó) csapat, amelynek általában Irak déli részének a lefedése volt a feladata, túl messze tartózkodott ahhoz, hogy reális esélye legyen a két bajba jutott tengerészgyalogos pilótának. A TRAP-csapat MV-22 döntöttrotoros repülőgépe rendelkezett a megfelelő hatótávolsággal, de mire eljutnak a pilótákhoz, addigra már túl késő lett volna. A Reaper drón biztosította hírszerzés, megfigyelés és felderítés szentháromsága megerősítette, hogy már az Iszlám Állam három nem szabvány harcászati gépjárműve száguld a lelőtt amerikai kopter felé. A jellemzően nyitott polgári kisteherautókra vagy négykerék-meghajtású járművekre – amit röviden csak technikai járműveknek neveztek – különböző fegyverrendszereket szereltek, például géppuskákat, könnyű légvédelmi ágyúkat vagy akár tankelhárító fegyvereket is. És persze katonák is voltak rajtuk. A gyors és mozgékony technikai járművek lényegében az ISIS lovasságává váltak.

White szerette volna, ha a Pave Hawk még gyorsabban repül. Mindannyian tudták, mi vár a lezuhant pilótákra, ha az Iszlám Állam elfogja őket.

– A vonalban van Steck őrnagy, uram – szólta oda a másodpilóta White-hoz. – Bandita Egyes és Kettes a hívójelük.

– Rendben – válaszolta White. – Kössön össze velem!

Egy pillanattal később a másodpilóta a felemelt hüvelykujját mutatta White-nak.

– Bandita, itt CSAR Egyes, milyen a vétel? Vége – mondta White.

– CSAR Egyes, itt Bandita Kettes. Hangosan és tisztán hallom. Milyen messze vannak?

A másodpilóta, aki még mindig ezt a frekvenciát hallgatta, négy ujját mutatta White-nak.

– Délkeletre vagyunk a pozíciójuktól, négy percre.

– Vettem, CSAR Egyes. Előre szólok, hogy Bandita Egyes rossz állapotban van. Mindkét lába beszorult a műszerfal alá.

– Bandita Egyes eszméleténél van? – kérdezte White, miközben gondolatban villámgyorsan végigvette a lehetséges forgatókönyvek sokaságát.

– A baleset óta hol eszméleténél van, hol nincs – válaszolta Bandita Kettes. – De amikor ébren van, akkor is összefüggéstelenül hablatyol.

– CSAR Egyes, vétel – mondta White, a mellkasában érzett szorítás ellenére is egyenletes és nyugodt hangon. – A várható érkezési idő három perc. CSAR Egyes kilép.

A francba! A három közelgő ISIS technikai jármű gondot fog okozni. Bandita Egyes sérülései miatt White csapata nem lesz képes gyors le- és felszállásos mentést végrehajtani azelőtt, hogy megérkeznének. Eltart majd egy ideig, amíg a tengerészgyalogost kiszabadítják a SuperCobra pilótafülkéjéből. White viszont a legkevésbé sem szeretett volna a nyílt terepen tűzharcba keveredni az Iszlám Állam ismeretlen számú harcosával. A járműveik platójára valószínűleg .50 kaliberes géppuskákat szereltek, ami hihetetlen tűzerőt tudott biztosítani, és amivel szétszaggatják őt, az embereit és a két tengerészgyalogos pilótát. Mivel a közelben nem tartózkodott gyorsreagálású egység, neki kellett megtalálnia a módot, hogyan biztosítsa a baleset helyszínét.

– Készen állnak? – White a két mernyősre nézett.

Az egyik mernyős tabletet tartott az ölében, ami közvetlenül a Reaper drón adására volt csatlakoztatva. Az arcára kiült az aggodalom, ami sosem volt jó jel. White istenigazából úgy vélte, az Egyesült Államok Légierjének mentőernyősei nemcsak a világ legjobban képzett

műszaki mentőszemélyzetét jelentették, hanem egyben rettenthetetlen harcosokat is. Csak a legkitartóbb és legösszeszedettebb repülő-sökből lettek mernyősök vagy harci mentőtisztek. Ahhoz, hogy valaki ebbe az elit csoportba kerüljön, a katonaság egyik legbrutálisabb kiképzésén kellett átesnie. Két-három évig tartott, és nyolcvanszázalékos volt a lemorzsolódás. A hegymászástól kezdve a szabadeséses ejtőernyős műveletekig mindenben képzett és hatékony mernyősök és harci mentőtisztek egyben hozzáértő mélytengeri búvárok is voltak, akik emellett be tudtak hatolni, és meg tudtak tisztítani bármilyen ellenséges épületkomplexumot. Ha tehát White egyik embere aggódott, akkor azt joggal tette, és azzal foglalkozni kellett.

– Mondja! – szólt a tabletet tartó mernyősnek.

– Nem jó a helyzet, uram – válaszolta a férfi, és átnyújtotta az eszközt. – A technikai járművek már csak tíz kilométerre vannak.

White a képernyőre nézett. Az emberének igaza volt. Az ISIS járművei gyorsan haladtak. A Pave Hawk még a technikai járművek előtt odaér a baleset helyszínére, de White csapatának csak néhány perce maradna, hogy befejezze a mentést. Ez nem lesz elég.

– Még két perc – mondta a másodpilóta, és White felé fordult. – Mit akar, mit tegyünk?

White-nak ki kellett találnia valamilyen tervet. Méghozzá gyorsan. A két tengerészgyalogos pilóta sorsa az ő kezében volt.

NEGYEDIK FEJEZET

Észak-Irak

CLAYTON WHITE NEM RAJONGOTT az elhamarkodott tervekért, de az élet, különösen az ő szakmájában, tele volt meglepetésekkel. Bármilyen terv jobb a semminél. White stratégiája egyszerű, de veszélyes volt. Az emberei ellenezték, és láthatóan a Pave Hawk pilótáját meg másodpilótáját sem győzte meg, de White udvariasan, ám határozottan lezárta a vitát. Már elszánta magát.

– Harminc másodperc a baleset helyszínéig – mondta a pilóta.

White körülnézett a helikopterben. A két mernyős elszánt arca elárulta, hogy készen állnak az indulásra. A fedélzeti főnök körbejárt, előkészítette a Pave Hawkot a két mernyős bevetésére. Százötven méterre a SuperCobrától a Pave Hawk lelassult, az orrát kissé fel emelte, miközben a gép elég alacsonyra süllyedt ahhoz, hogy a két mernyős kiugorhasson. White onnan, ahol ült, látta, hogy Bandita Kettes a sűrű SuperCobra farokrésze mellett a földön fekszik, mellette tűzoltókészülék. A tengerészgyalogos repülő az oldalát fogta, és White még a távolból is látta, hogy fájdalmai vannak. A SuperCobra

az oldalán feküdt, a törzse elferdült és megfeketedett, a turbináiból még mindig füst gomolygott. A leszállótalpai darabokra szakadtak.

A következő pillanatban a Pave Hawk turbótengelyes motorjai felbőgtek, a nehéz rotor gyorsabban forgott, kis köveket és homokszemeket szórva szerteszét a leszállási zónában, ahogy a helikopter feljebb emelkedett. White bízott abban, hogy a mernyősök elvégzik a munkájukat. Nem sok minden akadt, amit ezek a srácok ne tudtak volna megoldani. De mivel az ISIS technikai járművei gyorsan közeledtek, White-on múltott, hogy az embereinek biztosítsa a Bandita Egyes kiszabadításához szükséges időt. Vetett még egy pillantást a tabletre, hogy megerősítse, milyen messze vannak a járművek, majd a másodpilótára nézett.

– Látja a kanyart az úton és ezeket a szintvonalakat mindkét oldalon? – kérdezte White, miközben ujjával egy pontra koppintott a digitális térképen. – Tegyen le ott!

– Meglesz – válaszolta a másodpilóta.

White fejben végigvette az ellenőrzőlistáját, elképzelve, hogyan fognak alakulni a dolgok, ha földet ér. Aztán ellenőrizte az M240B géppuskát, és átvett egy AT4-es rakétavetőt a fedélzeti főnöktől.

– Biztos benne? – kérdezte a főnök. – Az oldallövész úgy gondolja, hogy...

– Megoldom – vágott a szavába White, és vállon veregette a fedélzeti főnököt.

– Hatvan másodperc – közölte a másodpilóta.

White érezte, hogy a Pave Hawk orra lesüllyed, ahogy a helikopter alig tíz méterre ereszkedett a földtől, miközben egy kis völgyben haladt; a kinti táj túl gyorsan suhant el mellette, hogy részleteket ki tudjon venni. Hirtelen a helikopter veszített a sebességéből, és a pilóta a földtől valamivel több mint egy méterre vitte le a gépet. White

lecsatolta magáról a biztonsági hevedert, kiugrott a kopterből, és keményen landolt a lenti félig kövezett úton; a térde és a bokája tiltakozott a becsapódás ellen. Leguggolt, hogy kisebb célpontot nyújtson, és intett a fedélzeti főnöknek.

A Pave Hawk feljebb emelkedett, a pilóta pedig seperc alatt száznyolcvan fokkal megfordította a helikoptert. A gép olyan nagy zajt csapott, hogy White érzékszervei és gondolatai egy időre egészen elszibbadtak tőle. Abban a pillanatban, amikor már biztonságban megethette, az út nyugati oldalán emelkedő meredek sziklás domb felé sprintelt, miközben a helikopter eltűnt a szemközti domb mögött.

White olyan gyorsan mozgott, ahogy csak tudott, de a nála lévő tartalék lőszer és a meredek emelkedő jelentősen lelassította. Kifulladásra, égő lábizmokkal egy nagy szikla mögé kuporodott a domb egyharmadánál. Célra tartotta az M240B-t, és veszély után kutatott.

Megkönnyebbülve, hogy nem forog közvetlen veszélyben, már éppen folytatta volna a mászást, amikor a rádiója statikus sercegések közepette életre kelt.

– CSAR Egyes, itt Victor Kettes. Rádióellenőrzés, vége.

– Teljesen tiszta a vétel, Victor Kettes – válaszolta White, felismerve a másodpilóta hangját. – A helyükön vannak?

– Készen állunk, CSAR Egyes. Csak szóljon, hogy mikor. Victor Kettes kilép.

Száz méterrel lejjebb az út a sziklás oldalú völgyben elkanyarodott, és a hetvenfokos kanyar arra kényszerített minden épeszű vezetőt, hogy lassítson, ha a kocsija kerekeit az úton akarja tartani. White még nem látott egyetlen járművet sem, de pont ez az éles kanyar volt az oka annak, hogy úgy döntött, ez lesz a legjobb hely, ahol rajtaüthet az ISIS járművein.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A kanyar tökéletes támadási zóna volt. Viszont a száz méter túl közel volt ahhoz, hogy kellemesnek mondhassa. Magasabbra kellett mennie. Szétnézett a környéken, és megpillantott egy pálmazerű fák alkotta kiugró tömböt a sziklák közé beékelődve, félúton pillanatnyi pozíciója és a domb teteje között.

Tökéletes.

White közölte a másodpilótával a pontos koordinátáját, majd kihajtotta az M240B kétlábú állványát. Felvette a tüzelési pozíciót, állát a géppuska agyára támasztva. Hallotta a völgy túloldalán lebegő Pave Hawkot, de biztosra vette, hogy az ISIS járművei csapta zaj miatt a bennük utazók nem fogják hallani a koptert.

Senki más nem volt a környéken, csak lanyha szellő lengedezett, és ahogy Moszulban vagy annak közelében augusztusban szokás, itt is a forróság volt az úr. White amúgy is izzadt egyenruhája úgy tapadt a testére, mint valami letéphetetlen második bőr. Érezte, hogy egy csepp izzadság a szemébe csorog, és megtörölte a homlokát a ruhájával, mielőtt ivott volna a kulacsából.

Rejtett lőállásától az útkanyarulatig úgy százhetvenöt méter lehetett a távolság. A magaslat további előnyt jelentett számára az ISIS harcosaival szemben. A terve az volt, hogy rajtaüt az élen haladó járművön. Úgy gondolkozott, hogy először az AT4-est használja, de bajban lesz, ha elvétí a célt. A terv legfontosabb részét az jelentette, hogy a konvojt elég hosszú időre megállítsa, és így a Pave Hawk oldallövésze a többsövű géppuskájával támadhassa a technikai járműveket. A percenkénti négyezer lövedékkel a többsövű könnyedén szitává tudta lyuggatni a járműveket, de mivel a helikopter jelentette az egyetlen kiutat a veszélyzónából, White a lehető legkevésbé akarta kitenni az Iszlám Állam fegyveresei tüzének.